

Вечір напровесні

Максим Рильський

Весна за прякою, мов скромна Маргарита,
Схилила стан гнучкий і пісеньки співа.
Проста мелодія, знайомі всім слова,
По-старосвітському одежа вбого зшита.

Він — лицар. На мечі ясного самоцвіта
Сіє крапелька і грає, як жива, —
І журно клониться білява голова,
Вузькою стрічкою намарне оповита.

Смеркає. Ще свого не оддзвонив дзвонар,
І вже несміливий на майдані ліхтар
Гойднувся — і застиг дитячою сльозою.

Ченці, понурившись, як тіні перейдуть,
Проїдуть вершники... Нікому не почуть
Ні прядки бідної, ні пісеньки сумної!